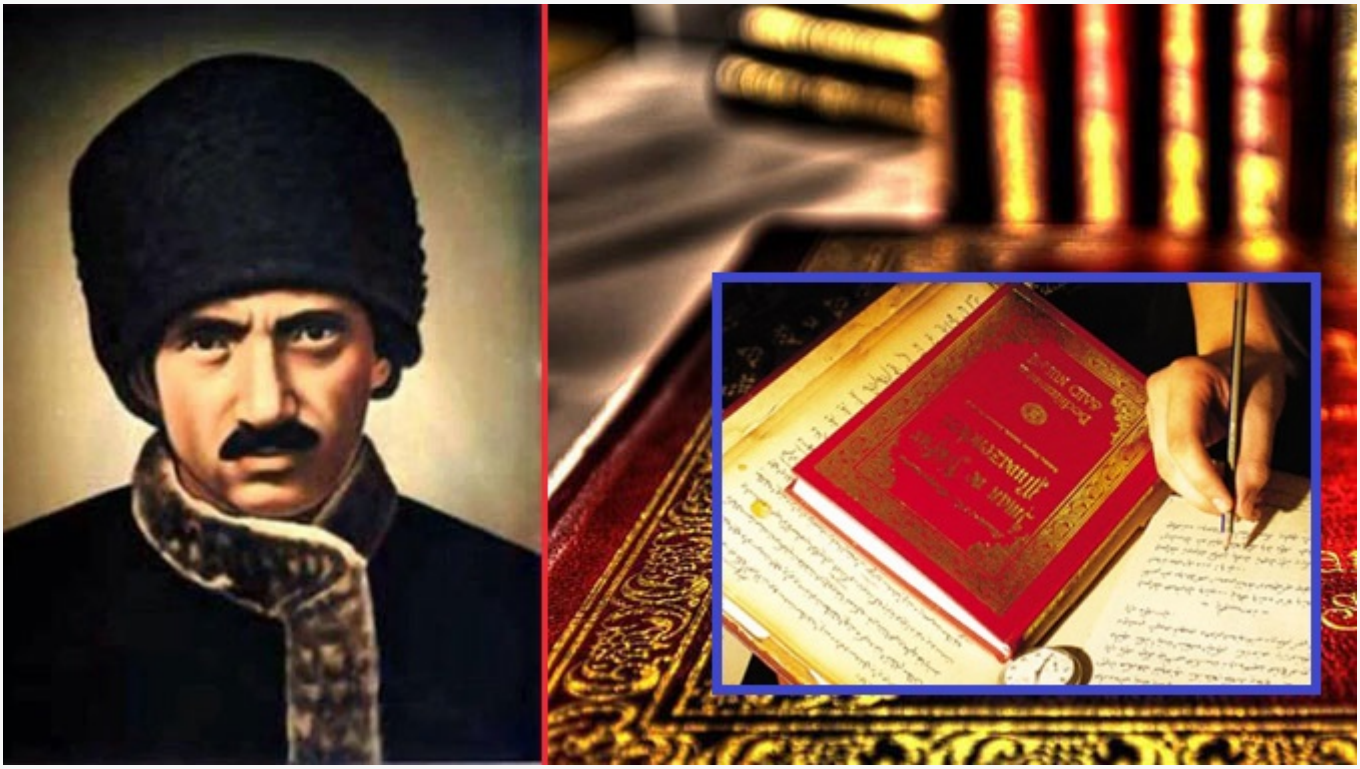
Bediüzzaman’a yapılan iftiraya cevap

Verilen bir link ve sorulan bir soru ile haberdâr olduğumuz ve bir çok cevap bekleyen iftiralara Bediüzzamanca ve Bediüzzaman’dan cevaplar:
Bir çok iftiradan bir tanesi şudur: Güyâ Bediüzzaman Hazretleri İngiliz ajanıymış ve “hür adam” değil, -hâşâ- “sefil adam”mış!1

İlgili iftiradan buraya alıntı yapmak istemiyorum. Çünkü “Bâtıl şeyleri iyice tasvir, sâfi zihinleri idlâldir.”2 kâidesince o iftiraları buraya alarak sâfî zihinleri bozmak istemem. Bizler de çok uzun yazmaya gerek duymadan şöyle cevap veriyoruz.

Böyle iftiralara Bediüzzaman Said Nursî’nin İngilizlere verdiği cevapla ancak cevap verilebilir. Tükürün o iftiracı zalimlerin hayâsız yüzlerine! Öncelikle yazdıkları hezeyanlara delil göstersinler! Biz delil isteriz; tasvîr-i müddeâ ile aldanmayız. Tasvir ve tezyin-i müddeâ, zihnimizi işbâ’ etmiyor (doyurmuyor). Bürhan isteriz.3 Sanırım bu iftiracıların Hutuvât-ı Sitte’den4 haberleri de yok! İftiracı zalimlerin Bediüzzaman Said Nursî’nin İngilizlerin hayâsız yüzüne tükürdüğünden de haberleri yok! Ya da haberleri var da ancak onlarda bu hak ve hakîkati görecek hayâ, insaf, vicdan ve insanlık yok! İngilizler İstanbul’u işgal ettiğinde onlar hakkında Hutuvât-ı Sitte eserini yazıp dağıtan kim? Hutuvât-ı Sitte eserinin neşrinden sonra İngilizlerin Bediüzzaman’ın ölümü için emir verdiklerinden de haberleri yok! O olaydan sonra Ankara Hükümeti Bediüzzaman Saîd Nursî’yi niçin Ankara’ya çağırmış bakalım? Haydi, cevap versin o iftiracılar bunlara!

Hem Birinci Dünya Harbi’nin nihayetinde, İstanbul’un işgali esnasında İngilizlerin Başkumandanının Saîd Nursî’nin İngiliz aleyhine şiddetli yazdığı Hutuvât-ı Sitte ve Başpapazına tahkirkârâne sözleri eline geçtiği halde, onu mahvetmek yüzde yüz ihtimali varken, hiddetini geri alıp ilişmemesi gösteriyor ki “Bediüzzaman Hazretleri İngiliz ajanıymış” ve “Hür adam” değil “sefil adam”mış!” iftiraları koca bir yalan, iftira ve sahtekârlıktır!

İstanbul’u istilâ eden İngiliz Başkumandanına ve onun vasıtasıyla fetva verenlere karşı, İslâmiyet şerefi için, îdam tehdidine beş para ehemmiyet vermeyen ve “Tükürün zâlimlerin o hayâsız yüzüne!”5 cümlesiyle ve matbuât lisânıyla karşılayan Bediüzzaman Hazretleridir. Böyle bir kahraman-ı İslâm fedâisi nasıl İngiliz ajanı oluyormuş acaba?!

İstanbul’daki efkâr-ı ulemâyı İngiliz aleyhine çevirip, harekât-ı milliye lehinde ehemmiyetli hizmet eden ve Ayasofya’da kırk bin adama nutkunu dinlettiren ve Ankara’daki Meclisin şiddetli alkışlamasıyla karşılanan ve yüzellibin banknot, yüz

altmış üç meb'usun imzası ile Medresetüzzehra isimli İslam Üniversitesinin tesisi için tahsisatı kabul ettiren ve reis-i cumhurun hiddetine karşı divan-ı riyasette kemal-i metanetle fütur getirmeyerek mukabele edip, hiddetine karşı "Namaz kılmayan haindir. Hainin hükmü merduttur."6 diyen ve korkusuzca hareket eden bir adamdır Bediüzzaman! Ey müfteriler! Bu güneş gibi deliller sizi iskat etmez ise ne yapılabilir ki?

Bediüzzaman Hazretleri hürriyet mücadelelerine karışmış, Birinci Harb-i Umumîde (Birinci Dünya Savaşı'nda) talebeleriyle birlikte gönüllü alay kumandanı olarak Kafkas cephesinde harbetmiş, Bitlis'i kahramanca müdafaa etmiş, yaralanmış esir olmuş ve esarette iken Rus Başkumandanına bile boyun eğmeyerek ilmî vakarını muhafaza etmiş, esaretten İstanbul'a dönüşünde İngiliz İşgal Kuvvetlerine karşı şiddetli yazılarıyla hücuma geçmiş muhterem, vatanperver, cesur ve âlim bir zâttır. Siz böyle bir zata nasıl iftira atarsınız? Bu iftiralarınıza kim inanır? Ancak kendiniz gibi cahil, iftira at izi kalsın mantığında olan insafsızlar inanır!

Dipnotlar:

1- http://www.turksolu.com.tr/307/sefiladam307.htm
2- Mektubat, Hakikat Çekirdekleri, No: 31, s. 455.
3- Muhâkemât, 2006, s: 58-59.
4- Bu eser Üstad Bediüzzaman Said Nursî tarafından 1920'de İngilizlerin İstanbul'u işgali esnasında telif edilmiş, defalarca Türkçe ve Arabça olarak gizlice bastırılarak dağıtılmıştır. Hutuvat-ı Sitte ayrıca Rumî 1336 (Hicrî 1338), Milâdî 1920'de İstanbul Evkaf-ı İslâmiye Matbaasında basılan Sünuhat'ın sonuna konularak da neşredilmiştir. (Naşirler)
5- Tarihçe-i Hayat, 2013, s.1025.
6- Şuâlar, 2013, s. 721.